

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 5 Νοεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.) "Ετος Δ'". Αριθ. 115—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταθρος Καραμῆτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἑτησία δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 3.—Ἑτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΔΙΑΤΙ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Πολλοί, οἵτινες δὲν ζοῦν τὴν ὑπόθεσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ βεβαίως τὴν ἀγνοοῦν, παραξενεύονται καὶ διερωτῶνται :

Διατὶ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι παλαιοημερολογῖται καὶ τόσῳ πεισμώνως ἐπιμένουν εἰς τὰς ἀπόψεις των, ἐνῶ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν εἶναι, παρὰ μία καθαρὰ ἀστρονομικὴ ὑπόθεσις ; Μήπως παρεπλανήθησαν ὑπὸ ὀρισμένων πλάνων καὶ ἐκμεταλλευτῶν καὶ ἔπαισαν νὰ εἶναι Χριστιανοὶ καὶ ἔγιναν εἰδωολάτραι, λατρεύοντες τὸν χρόνον ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ ;

Εἰς τοῦτους τοὺς Διαπορούμενους καὶ ἀγνοοῦντας τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ ζητήματος ἡμῶν, εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δώσωμεν ἐξηγήσεις καὶ νὰ διαφωτίσωμεν αὐτοὺς, ἵνα τοῦ λοιποῦ παύσωσι νὰ ἐρωτῶσι διαπορούμενοι.

Οἱ Παλαιοημερολογῖται ἢ κάλλιον οἱ Παλαιοημερολογῖται Κύριοι Διαπορούμενοι, δὲν εἶναι χρονολάτραι, ὅτε ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς δεκατρεῖς ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου, δεδομένου ὅτι, ἡ ὑπόθεσις τῶν ἡμερῶν, πράγματι εἶναι ἀστρονομικῆς ἀρμοδιότητος. Ἐπίσης δὲ δὲν ἐνδιαφέρονται, οὔτε διὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσευχηθῶσιν εἰς τὸν Θεόν, ἀφοῦ γνωρίζουν πολὺ καλῶς τὴν πανταχοῦ παρουσίαν Αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ προσευχόμενοι εἰς Αὐτὸν λέγουσι «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος...» Ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἡμερολόγιον, λαμβάνοντες τοῦτο ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, δεδομένου ὅτι τοῦτο ἔχει δύο ἀπόψεις, τὴν ἀστρονομικὴν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν. Δι' αὐτοὺς λοιπὸν τὸ ἡμερολόγιον εἶναι Ἐκκλησιαστικὴ ὑπόθεσις, καὶ δι' αὐτὴν κυρίως ἐνδιαφέρονται, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὴν μαζὺ μὲ αὐτὴν ἐμφανισθεῖσαν, εἰς τὸν ὁρίζοντα τὸν Ἐκκλησιαστικόν, τάσιν τῶν ἰδυνόντων τὰς τύχας αὐτῆς, πρὸς μεταρρυθμίσεις σοβαρωτάτας, αἵτινες ἀπειλοῦσι τὸ ὁρθόδοξον κύρος αὐτῆς καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν της.

Καὶ ἐκθέτομεν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, δι' ὃ ἐνδιαφέρονται οἱ Παλαιοημερολογῖται.

Τοῦτο, Κύριοι Διαπορούμενοι, δὲν εἶναι μόνον ἀστρονομικὸν ζήτημα, ἀλλ' εἶναι καὶ Ἐκκλησιαστικόν. Ὡς Ἐκκλησιαστικὸν δέ, ἀνήκει εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἔθιμα Ἐκκλησιαστικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἰκουμενικὸν κύρος, καὶ ἀκόμη δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ δογματικόν; ἀφοῦ καθ' ὃν τρόπον εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, προσέβαλε τὸ ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως διατυπούμενον Δόγμα τῆς Ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας «Εἰς μίαν Ἀγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Μάλιστα, τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι ἡ χρονολογικὴ βάση ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατήρτισε τὸ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ ὅλαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ ἡ μετέπειτα αὐτῶν Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία, τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ Ἱερὰν Λατρείαν. Πάντα δὲ ταῦτα, οὕτω καταρτισθέντα καὶ καθορισθέντα ἔλαβον Οἰκουμενικότητα δηλαδὴ τὰ ἀπεδέχθη ἅπανα ἡ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Μία καὶ Καθολικὴ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἐν γένει ζωὴ καὶ Λατρεία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθωρίσθησαν ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, νέον τοιοῦτον, ὡς τὸ Γρηγοριανόν, ἐπὶ διαφόρου χρονολογικῆς βάσεως, θὰ ἐπέφερε, ὡς καὶ ἐπέφερεν, ἀνατροπὴν καὶ ἀναστάτωση ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ Λατρείᾳ τῆς Ἐκκλησίας, πολλῷ μᾶλλον δέ, καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου.

Πράγματι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ Λατρείᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐγένετο αὕτη, προὔξεν ὅσον σκίσμα μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐδημιούργη-

σε βαβυλωνίαν καὶ τραγέλαφον τυπικῶν διατάξεων ἐν αὐτῇ.

Ὑστερον δέ, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοεῖτε κύριοι Διαπορούμενοι, ὅτι τὸ Γρηγοριανόν, ἢ κάλλιον τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων συνελθουσῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἱεροσίου Β' τοῦ Τρανοῦ, ἐχαρκτηρίσθη ὡς αὐθαίρετος πρᾶξις τῶν Παπῶν καὶ Παγκόσμιον σκάνδαλον, κατεδικάσθη δὲ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀντορθόδοξον καὶ παρεδόθησαν τῷ ἀναθέματι πάντες οἱ ἀποδεχόμενοι τοῦτο.

Ὅχι ὅμως κύριοι Διαπορούμενοι! δὲν εἶναι ὡς εἴπομεν ἐν ἀρχῇ μόνον οἱ λόγοι οὗτοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἀντίστανται οἱ Παλαιοημερολογῖται καὶ ἐπιμένουν. Εἶναι ἀκόμη καὶ ἡ διαφαινόμενη καὶ ζωηρότατα ἐκδηλουμένη ἐσχάτως, εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας τῆς τῶν Κληρικῶν τῆς, *πρὸς ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις*, σκοπὸν ἔχουσῶν, τὴν προσέγγισιν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Δύσιν, μὲ θυσίας βασικὰς, καὶ δογματικὰς ἀκόμη, εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Τῶν προβλεπομένων τούτων μεταρρυθμίσεων ἀπαρχὴ εἶναι τὸ ἡμερολόγιον, καὶ κατὰ συνέπειαν, νομίζομεν, σκεπτόμενοι ὀρθοδόξως, ὡς ἐπεβάλετο οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ἐν ἑκατομμύριον τῶν σημερινῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἀκραίῳν Ἑλληνα Ὁρθόδοξον Χριστ' ἀνόν, νὰ ὑψώσῃ φωνὴν καὶ ἀνάστημα καὶ νὰ φωνάξῃ μὲ τὴν φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας: *Κάτω οἱ προδόται τῶν Ἱερῶν τῆς Θεοσεύας τῶν Πατέρων ἡμῶν! Κάτω οἱ μεταρρυθμισταί!*

Δὲν ὑπερβάλλουν οἱ Παλαιοημερολογῖται τὰ πράγματα κύριοι, διαπορούμενοι· σὰς τὰ ἐκθέτουν ὡς ἔχουσιν. Δὲν εἶναι πλοκατελημμένοι, οὔτε τρέφουν μῖσος κατ' οὐδενός· λοιδοροῦμενοι οὐκ ἀντιλοιδωροῦσι. Οὔτε παρεπλανήθησαν, οὔτε εἶναι θύματα ἐκμεταλλευτῶν, καὶ δὲν πιστεύουν ὅτι τὸ ἡμερολόγιον μόνον, θὰ τοῖς χάρισῃ τὸν Παράδεισον, οὔτε καὶ διεκδικεῖν μόνον αὐτοὶ τοῦτον. Ὅχι, εἰς ἐν μόνον πιστεύουν καὶ ἐν μόνον παραδέχονται καὶ δι' ἐν μόνον ἀγωνίζονται καθηκόντως. «*Οὗτοι εἶναι Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, καὶ ὡς τοιοῦτοι, ἔχουν ὑποχρέωσιν καὶ καθήκον ἱερὸν, ὅμοιον μὲ τὸ τῶν μαχομένων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ὑπὲρ Πίστews καὶ Πατρίδος, νὰ προτάξωσιν τὰ πλήρη ὀρθοδοξίας στηθῇ των πρὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις τῶν Πατέρων μας*».

Παραξενεύσθε ἴσως δι' ὅλα αὐτά· ἀλλ' ὅχι δὲν πρέπει νὰ παραξενεύσθε, πρέπει νὰ μᾶς πιστεύετε καὶ νὰ συγκινεῖσθε, ἐὰν εἴσθε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί!

Ἵνα δὲ δικαιώσῃτε τὰς ἀπόψεις ταύτας ἡμῶν κύριοι Διαπορούμενοι, σὰς παραπέμπομεν εἰς μίαν ἀνταπόκρισιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν τὴν 1ην Ἰουλίου 1951 ὁ ἐν Ἀθίναις ἐκδιδόμενος «Δημοκρατικὸς Τύπος», τῆς ὁποίας μέρη παρουσιάζομεν εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ παρόντος, καὶ ἐὰν θέλετε ἀκόμη περισσότερα ζητήσατε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα τοῦ κυρίου Μαυροπούλου «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» ὅργανον δημοσιογραφικῶν φιλικῶ-

τάτα διακείμενον τῇ Καινοτόμῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ θὰ εὕρητε ἄρθρα πάμπολλα διαφωτιστικά, σχέσιν ἔχοντα μὲ τὸ μεταρρυθμιστικὸν πνεῦμα τοῦ Παναγιωτάτου!

Ἴδου ἡ ἀνταπόκρισις (ἂν καὶ εἰς ἀπαισίαν γλώσσαν γεγραμμένη).

«*Κωνσταντινούπολις* (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Δημοκρατικὸς Τύπος».—

Ἡ πολιτεία τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρου... σκανδαλίζει τὴν ἑλληνικὴ γνώμη τῆς Πόλεως καὶ ἀπαλεῖ τὴν πρόκλησιν ἀληθινοῦ σάλου μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου.

Δηλώνουμε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δὲν εἴμαστε θερησκόληπτοι οὔτε ἀνίσθητοι πρὸς ὅλες ἐκείνες τίς λογικὰς μεταρρυθμίσεις, ποὺ χρειάζονται στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία γιὰ νὰ πάψῃ νὰ εἶναι ἔτσι ἀπερχαίνομένη καὶ στάσιμη στὸ Μεσαίωνα. Ἰσα, ἴσα ποὺ ἐπικροτήσαμε πρὶν τριάντα χρόνους τίς ιδέες, ποὺ οἰχτήσαν ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ περιόδιον «Ἀγαγένησις» γιὰ τὴν κατάρχηση τοῦ ράσου, γιὰ τὸ γάμο τοῦ ἀνωτέρου κλήρου, γιὰ τὸ συγχρονισμὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ γιὰ τὴ συντόμευσιν τῆς *ἀνταρχῆς λειτουργίας* σὲ μιὰ ὥρα τὸ πλὺν... καὶ σκανδαλίζουν τὸ ἑλληνορθόδοξον στοιχεῖον τῆς Πόλεως καὶ τὸ κάνουν νὰ φαντάζεται πὺς ὁ Ἀθιναγόρας δὲν εἶναι Πατριάρχης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ὁ ἀντίχριστος, ποὺ ἤρθε νὰ καταλύσῃ τὴ Θερησκεία...

Πρῶτα, πρῶτα ὁ Πατριάρχης διακηρύσσει ὅτι δογματικὰ πλησιέστεροι πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι οἱ Προεστώτες. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινόν, ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται ὅτι πάει πολὺ νὰ τὸ /έῃ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ποὺ ὑποτίθεται πὺς πρέπει νὰ ἐκφράξῃ τίς δοξασίες τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅχι τοῦ Προτεσταντισμοῦ;

Ὑστερα ὑποστηρίζει ἑξαφνα πὺς δὲν χρειάζεται στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες οὔτε ἄμβωνας, οὔτε τέμπλο, οὔτε γυναικονίτης, οὔτε στασίδια. «Ὀλ» αὐτὰ πρέπει νὰ φύγουν καὶ ὁ ναὸς νὰ πάρῃ ὅση μᾶς κοινῆς αἰθουσας λέσχης, ὅπου νὰ μαζεύωνται οἱ χριστιανοὶ γιὰ ν' ἀκοῦσουν διάφορα ρεσιτάλ μετὰ ἢ ἀνευ ὁργάνου.

Στὸν Πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ Φανερίου ἐπέβαλεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τίς καινοτομίας ὁ Ἀθιναγόρας σὲ σημείω νὰ πάρῃ ὅση ἡ Ἐκκλησία μίαν τυπικὴν αἰθουσας συναυλιῶν μὲ πολυθρόνες στὴν πρώτη σειρὰ καὶ καθίσματα πίσω σ' ὅλη τὴν ἑκτασί τοῦ σολέα... Τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας ὁ χοροστατῶν Πατριάρχης κάνει νεύματα στὸ ἐκκλησιαστικόν, πότε νὰ καθίσῃ στίς ὁραδιασμένες κορέκλες καὶ πότε νὰ σηκωθῇ... κουβεντιάζει φωναχτὰ... ἀφίνει τὸ θρόνον του καὶ τρέχει νὰ ὑποδεχθῇ κάποιον ἐπ' ἀέλιῳ μὲ τὸν ὁποῖον ἀνταλλάσσει χειραφίες... Πρὶν μιὰ ἐβδομάδα ὅταν ἦλθε στὸ Πατριαρχικὸ ναὸ ἕνας ἐπισκοπιανὸς κληρικὸς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Πατὴρ ἀρχιεπίσκοπος τὴν λειτουργία, παρόντες τὴν ποιμαντορικὴν του ράβδο καὶ ἔτρεξε νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν ξένο ἐπίσκοπο καὶ νὰ τὸν περ φέρῃ μέσ' στὸ ναὸ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἀξιοθέατα. Ὑστερα ἔτασε φιλή κουβέντα μαζύ του καὶ μόνον σὺν εἶδε τὸν κόσμον νὰ φεύγῃ ἀηδιασμένους ἀπ' τὴν Ἐκκλησία, θυμῆθηκε νὰ συνεχίσῃ τὴν λειτουργία.

Γιὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δημοσιεύθηκε στὸ «Χρόνος» τῆς Πόλεως ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πατριάρχην, στὴν ὁποία ἐκφράζεται ὅλη ἡ ἀγανάκτηση καὶ ἀποδοκιμασία τοῦ ἑλληνορθοδόξου στοιχείου γιὰ τὰ πρωτόκουστα καμώματα τοῦ Ἀθιναγόρου. Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τονίζεται ὅτι ὁ Πατριαρχικὸς ναὸς κατήντησε θέατρο.

(Σ. Κ.)

Ἴδου λοιπὸν κύριοι Διαπορούμενοι διατὶ μαχόμεθα καὶ ἀγωνιζόμεθα. Ἀγωνιζόμεθα δι' αὐτὴν τὴν ὁραϊότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Διατήρησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Μεγαλείου. Παύσατε λοιπὸν νὰ μᾶς ἀδικεῖτε, ἀφοῦ σὰς ἀρέσει νὰ παραμένετε ἀσυγκίνητοι πρὸ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ἡ Θερησκεία τῶν Πατέρων μας.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΛΑΘΟΥΣ ΕΚ ΠΑΡΑΔΡΟΜΗΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 113 φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς σελίδα 2 ἀντικαταστήσατε τὸ ὄνομα Θεοδοσίου Ἀντοκράτορος, διὰ τὸ τοῦ Οὐλακεντινοῦ τοῦ Β'.

ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΣΙΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

Ἐάν κανεῖς παρακολουθήσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων, θὰ εὕρῃ ὁμοιότητα αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεγονότα, τὰ πράγματα τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ ἐνεργεῖν, τοῦ αἰσθάνεσθαι, καὶ ἐν γένει τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐντεῦθεν εὐρίσκει τοὺς σημερινοὺς διώκτας τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἔχοντας ὁμοιότητα μετὰ τοὺς διώκτας τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων εἰς τὸ σκέπτεσθαι, εἰς τὸ κρίνειν καὶ εἰς τὸ ἐνεργεῖν, ἃν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ εἰς τοὺς σημερινούς, διότι ὑποτίθεται, ὅτι οὗτοι ἔλαβον καὶ τινα ἀκτίνα τοῦ Χριστιανικοῦ φωτός, ὅπερ λεπτύνει τὰ συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν διάνοιαν κατευθύνει εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν κρίσιν καθοδηγεῖ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς καθιστᾷ ἀνθρωπίνους καὶ οὐχὶ θηριώδεις.

Πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς γνώμης ἡμῶν τῆς ἀφορώσης τὴν ὁμοιότητα τῶν σημερινῶν διωκτῶν μας πρὸς τοὺς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», τοὺς δοκιμάσαντας τὴν θηριωδίαν τῶν σημερινῶν διωκτῶν καὶ τὰ ἀπάνθρωπα κατορθώματα αὐτῶν, τὴν λίαν χαρακτηριστικὴν ἐν προκειμένῳ ἐπιστολὴν Πλίνιου τοῦ νεωτέρου, χρηματίσαντος ἐπὶ Τραϊανοῦ Αὐτοκράτορος ἐν Βιθυνίᾳ Ἐπιτρόπου τούτου.

Ὁ Αὐτοκρατορικὸς Ἐπίτροπος ἐν Βιθυνίᾳ Πλίνιος ὁ νεώτερος γράφει τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν πρὸς Τραϊανὸν τὸν μέγαν διώκτην τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Πλίνιος τῷ Τραϊανῷ

«Συνειθίζω πάντοτε, Μεγαλειότατε, νὰ σὰς ἀναφέρω ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις, δι' ἃς ἔχω ἀπορίαν τι νά. Διότι τίς δύναται καλλίτερον νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν μου ἢ νὰ διαφαιτίσῃ τὴν ἀγνοίαν μου; Ποτὲ δὲν παρευρέθην εἰς τὰς δίκας τῶν χριστιανῶν, καὶ ἀγνοῶ διὰ τοῦτο πῶς καὶ πόσον συνειθίζουσι νὰ τοὺς ἐξετάζωσιν ἢ νὰ τοὺς τιμωρῶσιν. Ἀκόμη ἡμετέραν καὶ μεγάλην δυσκολίαν ν' ἀποφασίσω ἐὰν χάριν τῆς ἡλικίας ἔπρεπε νὰ κάμω διαφορὰν τινα ἢ ἐὰν ὀφείλον νὰ μεταχειρίζωμαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ νεωτέρους καὶ γεροντοτέρους. Ἐὰν ἔπρεπε νὰ συγχωρῶ τοὺς μετανοοῦντας ἢ ἐὰν ὁ ἀπαξ ἀποδειχθεὶς χριστιανὸς δὲν ὀφείλει νὰ ὀφειλῇ ἐκ τῆς παλινωδίας. Ἐὰν πρέπη νὰ τιμωρῶνται τὰ ἐγκλήματα τὰ ἰδίως ἀποδιδόμενα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ ἢ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ὑποδέχεται κακίαν. Ἐν τούτοις ὥς πρὸς ἐκείνους ἐναντίον τῶν ὁποίων μοι παρουσιάσθησαν κατηγορίαι, ἠκολούθησα τὴν ἀκόλουθον μέθοδον. Τοὺς ἠρώτησα ὁ ἴδιος ἂν ἦσαν χριστιανοί. Καὶ ἐὰν μὲν ὁμολογούν ὅτι ἦσαν, τοὺς ἀνέκρινον καὶ δευτέραν καὶ τρίτην φορὰν καὶ τοὺς ἠπαύουν διὰ τιμωρίας. Ἐὰν δὲ ἀκόμη ἐνέμενον εἰς τὴν ὁμολογίαν τῶν, διέταττον καὶ τοὺς ἐφυλάκισον, διότι δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπίστευον, ἡ μεγάλη ἰσχυρογνωμοσύνη τῶν ἦτο ἀξία τιμωρίας. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἐδείκνυν τὴν αὐτὴν ἀπόνοιαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπειδὴ ἦσαν πολῖται Ῥωμαῖοι, διέταττον καὶ ἀπέστελλον εἰς τὴν πόλιν Μετ' ὀλίγον ὁ καταδιωγμὸς αὐτῶν ὥς συνήθως συμβαίνει, ἔκαμε τὴν κακοῦργον ταύ-

τὴν πίστιν νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ παρουσιάσθῃ ὑπὸ νέας μορφῆς. Ἀνώνυμος καταγγελία παρεδόθη ἐναντίον πολλῶν ἀτόμων, ἀλλ' οὗτοι ἀρνοῦνται ὅτι εἶναι ἢ ὅτι ἦσαν ποτὲ χριστιανοί. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκαλέσθησαν τοὺς θεοὺς, ἐπαναναλβάνοντες τὰς αὐτὰς λέξεις μετ' ἐμέ, καὶ προσέφερον προσευχὴν μετὰ θυμιάματος καὶ οἴνου εἰς τὴν εἰκόνα σου, τὴν ὁποῖαν διέταξα καὶ ἔφερον μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν Θεῶν, καὶ ἀκόμη ἐβλασφήμησαν τὸν Χριστόν, ἐν ᾧ ὡς λέγουσιν, οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναγκασθῶσι νὰ κάμωσι τοιοῦτον τι, ἐνόμισα καλὸν νὰ τοὺς ἀπολύσω. Ἄλλοι πάλιν, ὅτε πρώτον κατηγορήθησαν ὑπὸ τινων, ὁμολόγησαν ὅτι ἦσαν Χριστιανοί, ὕστερον ὅμως τὸ ἠρνήθησαν. Ἐλεγον ὅτι ἦσαν μὲν, ἀλλ' ὅτι ἤδη ἔπαυσαν νὰ εἶναι, οἱ μὲν πρὸ τριῶν ἐτῶν, οἱ ἄλλοι πρὸ περισσοτέρων, καὶ ἄλλοι πρὸ εἰκοσιν. Οὗτοι πάντες προσεκύνησαν τὴν εἰκόνα σου, τὰς εἰκόνας τῶν Θεῶν, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Χριστόν. Πλὴν ἐβεβαίουν οὐδὲν κακὸν διακρίνουν οἱ Χριστιανοὶ καὶ ὅτι ἐν συνόλῳ ἡ πλάνη τῶν ἦτο ὅτι συνείθιζον καθ' ὁρισμένην ἡμέραν νὰ συνέρχωνται πρὸς τῆς αὐγῆς καὶ νὰ ψάλλωσιν ἀντίφωνα εἰς τὸν Χριστόν καὶ εἰς Θεόν, ὅτι ὠρκίζοντο νὰ μὴ πράττωσι κακόν τι, ἀλλὰ νὰ ἀπέχωνται ἀπὸ τὴν ἀρπαγῆν, τὴν κλοπὴν, τὴν μοιχείαν καὶ τὸ ψεῦδος, νὰ μὴ κατατατῶσι ποτὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῶν καὶ νὰ μὴ ἀρῶνται τὴν παρακαταθήκην, ὅταν ἤθελε ζητηθῇ. Ἀφοῦ δὲ ταῦτα ἐτελοῦντο συνείθιζον ν' ἀπέρχονται, καὶ πάλιν νὰ συνέρχονται νὰ συντρώγῃ μετ' ἀπλότητα ἐπὶ τὸ αὐτό. Ὅτι μετὰ τὴν προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας, ὑπακούουν εἰς τὴν διαταγὴν σου ἀπηγόρευσα τὰς συναθροίσεις, ἔπαυσαν νὰ συνέρχονται.

Διὰ τοὺς λόγους λοιπὸν τούτους ἐνόμισα πολλῶν μᾶλλον ἀναγκαῖον ν' ἀνιχνεύσω τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν καὶ ὑπέβαλλον εἰς βασανιστήρια δύο νεάνιδας, καλουμένας διακονίσσας πλὴν οὐδὲν ἄλλο ἀνεκάλυψα εἰς βάρος τῶν χριστιανῶν, εἰμὴ διεστραμμένην καὶ ὑπερδουλικὴν δεισιδαιμονίαν.

Ἐγὼ ἐπομένως ἀνέβαλον τὸ νὰ λάβω τελεῖαν γνώσιν τῆς ὑποθέσεως μέχρις οὗ ὅς συμφορῶν, διότι μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἀνάρητον συμβουλήν, ἰδίως ἔνεκον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εὐδοσκομένων εἰς κίνδυνον. Διότι προσκαλοῦνται καὶ θὰ προσκαλῶνται εἰς ἀνάκρισιν πολλοὶ πάσης ἡλικίας, φύλλου καὶ θέσεως.

Τὸ μὶσθισμα δ' ἐδόθη ὅχι μόνον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ διάδοσις αὐτοῦ δύναται νὰ παρεμποδισθῇ: Ὁπωσδήποτε εἶναι φανερόν· ὅτι οἱ ναοί, αἵτινες ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι, ἤρχοντο ἤδη νὰ ἔχουσιν φοιτητάς, καὶ οἱ πάνδημοι θυοίαι, αἵτινες εἶχον πρὸ πολλοῦ διακρίτη, ἤρχοντο πάλιν νὰ τελῶνται καὶ ἐιδωλόθυτα πωλοῦνται πανταχοῦ, διὰ τὰ ὁποῖα μέχοι τοῦδε σπανίως ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ ἀγοραστής. Εἶναι λοιπὸν εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι τὰ πλήθη ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθωσιν, ἐὰν ἐδίδοτο αὐτοῖς ἐλατὶς μετανοίας.

Ὁ Αὐτοκρατορικὸς Ἐπίτροπος Βιθυνίας Πλίνιος»

Ἰσοῦ καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς διδάγματα.

πρὸς νουθεσίαν τῶν Διωκτῶν μας :

1) *Ἄν καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ὑποθέτει καμίας*: Μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα παλαιοημερολογίτης δὲν σημαίνει χρονολάτῃ οὔτε καθυστερημένον, οὔτε ἐκμεταλλευτὴν, οὔτε ἐγκληματίαν τῆς Κερατέας, ἀλλὰ πιστὸν Χριστιανὸν προσηλωμένον εἰς τὴν Θρησκείαν τῶν Πατέρων εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν παραδοθέντα Δόγματα, Ἐθίμα καὶ Παραδόσεις, τὰ ὅποια ἀπαρσάλευτα καὶ ἀνόθευτα φυλάσσει ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ εἶναι ἔτοιμος χάριν αὐτῶν νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του.

2) *Ὁ καταδιωγμὸς αὐτός, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἔκαμε τὴν κακοῦργον ταύτην πιστὴν νὰ ἐξαπλωθῇ*: Βλέπετε ὃ διώκεται τοῦ Εἰκαστοῦ Αἰῶνος, τί λέγει ὁ Πλίνιος διὰ τὸν διωγμὸν: «*Ὡς συνήθως συμβαίνει ὁ διωγμὸς ἔκαμε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐξαπλωθῇ*» μὴ λοιπὸν ἀμφισβallestαι καὶ σεῖς εἰς τοῦτο, ἡ ὀρθὴ πίστις θὰ ἐξαπλωθῇ καὶ οἱ παλαιοημερολογίται θὰ ἀποτελοῦν τὸ δόσφραγμα εἰς τὸν δρόμον τῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σας.

3) *Ἐν ὃ ὡς λέγουσιν, οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ βλασφημῇσιν καὶ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν*: Καὶ ἐὰν εὐρέθησαν μεταξὺ τῶν παλαιοημερολογιτῶν τινὲς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν ἄγωνα, οὗτοι δὲν ἦσαν πραγματικοὶ ἀγωνισταί, ἀλλὰ κἀροσκόποι, τυχοδιώκται καὶ ἐκμεταλλευταί.

4) *Τὸ μόνυσμα*: Οὕτω ἀπεκάλει ὁ Πλίνιος τὸν χριστιανισμόν, ἐνῷ οἱ σημερινοὶ Διωκταὶ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀποκαλοῦν τὴν ἀντίδρασιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν *καρκίνωμα*.

Οὐαὶ εἰς τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν.

5) *Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ διάδοσις αὐτοῦ δύναται νὰ παρεμποδισθῇ*. Ἀλήθεια ὅσο ὁ Πλίνιος κατώρθωσε νὰ παρεμποδίσῃ τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἄλλο τόσο θὰ κατορθώσουν καὶ οἱ δῶκται τῶν παλαιοημερολογιτῶν νὰ ἐμποδίσουν τὴν πρὸς τὰς καινοτομίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν μεταρρυθμίσεων, ἥτις πρὸς λύτην των, ὀρθοῦται καὶ γίνεται ὑψηλότερα καὶ ἀκατάβλητος.

6) *Οἱ ναοί, λέγει ὁ Πλίνιος, οἵτινες ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι, ἤρχισαν ἤδη νὰ ἔχωσι φοιτητάς*. Τὴν ἰδίαν ἐλπίδα ἰσχυροῦν καὶ οἱ Διωκταὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν σήμερον, ἀλλ' ἀπατώνται, διότι ἐνῷ ἐλπίζουν ὅτι οἱ ναοὶ των θὰ ὑπερπληρωθῶσιν ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς παλαιοημερολογίτας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, βαδίζουν ἀσφαλῶς εἰς τὴν παντελεῖ ἀπογοήτευσίν των, δεδομένου ὅτι τὰ πάντα μετέρχονται ἵνα διαλύσωσι τοὺς ἀκινδύνους, τοὺς ἀκραιφνεῖς Χριστιανούς καὶ τοὺς πιστοτάτους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ζωσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ καθ' ἐκάστην τὸ ποίμνιόν των ἀποδεκατίζεται ἀπὸ τοὺς χιλιαστάς τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰεχωβά καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνατρεπτικὰ συστήματα, τὰ δρώντα λίαν ἐπικινδύνως, πρὸ τῶν ὁλοίων οἱ μεγαλόσχημοι Διωκταὶ μας ἴστανται ἄφωνοι, ἀσυγκίνητοι καὶ ὅλως ἀδιάφοροι, ἀπορροφημένο ὄντως ἀπὸ τὸν ἀνήκουστον πόλεμόν των κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν!

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφίαν: Γεώργιος Σερμυίνης
Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΜΕΝ;

Τὸ βαρὺ καὶ σκοτεινὸ νέφος τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπλωθῇ εἰς ὅλον τὸν οὐρανὸν τῆς ψυχῆς μας, παρμένει μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἔντασιν ἀνωθέν μας, ὡς μία τεραστία καταπιεστικὴ πλᾶξ ἡ ὁποία θέλει νὰ καταποντίσῃ τὸ ἐλεύθερον θρησκευτικόν μας φρόνημα εἰς εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ ἀφανισμοῦ.

Εἰς παρομοίαν στιγμῆς, στιγμῆς κρίσιμων ἱστορικῶν καμπῶν, καὶ ριζικῶν διὰ τὸ μέλλον μιᾶς κοινωνίας ἀποτελεσμάτων, οἱ ἄνθρωποι ἴστανται περιδεῖς καὶ κατάπληκτοι ἐμπρὸς εἰς τὴν ροὴν τῶν γεγονότων μὴ εὐρίσκοντες πολλαῖς τὴν δύναμιν νὰ κινήσουν τὴν δεξιάν χεῖρα των διὰ νὰ φράξουν τὸν δρόμον τῆς καταιγίδος.

Μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ ἀφηνιδιασμοῦ, ἐνὸς πανικοβλήτου ἀνθρώπου ἀντιμετωπίζουν ὅλην αὐτὴν τὴν συνωμοσίαν καὶ τὴν σοφὴν δικτυωτὴν πλεκτάνην, μὲ τὸν πλέον ἀδέξιον τρόπον, καὶ εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς πὺν τοὺς ὁδηγῇ εἰς τὸν κατακερματισμὸν καὶ τὴν συντριπτικὴν ἥτταν.

Ὅσοι γνωρίζουν τὴν ἱστορίαν, τὴν θύραθεν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν, θὰ ὁμολογήσουν ἀδυστάκτως ὅτι αἱ στιγμαὶ αἱ ὁποῖαι ἤλλαξαν τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου εἶναι τόσον ὀλίγαι ἐνῷ τὰ ἀποτελέσματά των εἶναι τεράστια καὶ συντριπτικά.

Ὅ,τι δὲν ἐπιτελεῖται εἰς χίλια ἔτη δύναται νὰ συντελεσθῇ εἰς μίαν ἡμέραν, εἰς μίαν ὥραν, εἰς μίαν στιγμὴν.

Ἡμεῖς σήμερον διερχόμεθα μίαν τεταμένην, μίαν ἐφιαλτικὴν ἐποχὴν.

Μίαν ἐποχὴν ἡ ὁποία συντηρεῖ εἰς τὸ ἡμίφως τῶν ἁμαρτιῶν τῆς κάθε εἰδους κίνδυνον διὰ τὸ ἄτομον καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Αἱ μεγάλαι ἀξίαι τῶν αἰώνων ἔχουν διαβρωθῇ ἀπὸ τὰ μικρόβια τῆς νοσηρᾶς ἐποχῆς καὶ ὁλόκληρος ἡ δημιουργία συστενάζει καὶ συνοδύνει κáτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς.

Μία βαθυτάτη κρίσις κατατυραννεῖ τὴν κοινωνίαν ὡς σύνολον καὶ τὰ ἄτομα διέρχονται καθημερινῶς ἀναριθμήτους παγίδας. Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει μὲ ἓνα ἐκτεταμένο φλεγόμενο πεδίο τὸ ὁποῖον ἄλλοι διέρχονται μὲ μικρὰ ἐγκυύματα, ἄλλοι ἀκρωτηριάζονται οἰκτρῶς καὶ ἄλλοι γίνονται παρανάλωμα τῆς ἁμαρτίας.

Οὐδέποτε ὁ κόσμος ἐξετραχειίσθη τόσον πολὺ, οὐδέποτε ἡ ζωὴ ἀπεξενώθη τόσον ἀπὸ τὰς ἡθικὰς ἀρχάς.

Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ λοιπὸν εἶναι στιγμὴ ἀποφασιστικὴ διὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.

Τόσον περισσότερον δὲ ἀποφασιστικὴ ὅσον ἐντονότερα εἶναι ἡ κρίσις.

Ἀλλὰ ἡ κρίσις τοῦ κόσμου εἶναι μία ἀνόμαλος βασανιστικὴ πορεία καὶ εἰς συνεχὲς σπασμὸς.

Εἰς σπασμὸς ὁ ὁποῖος ἐκδηλοῦται εἰς ὅλα τὰ συγκροτήματα τῆς ζωῆς. Εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν οἰκονομίαν, εἰς τὴν ἡθικὴν, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ πλέον τραγικὸν ἀπὸ ὅλα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ τελευταία μάλιστα κλυδωνίζεται ἀπὸ ἰσχυροὺς ἀνέμους καὶ ὄχι μόνον εἶναι ἀνίσχυρος νὰ θέ-

ση τάξιν εἰς τὴν ἑξάλλον ἀναρχίαν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδίᾳ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν· τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ἐσωτερικῆς διαλύσεως καὶ τῆς πλημμελοῦς ἐκτελέσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς.

Ὅταν σκεφθῶμεν δέ, ὅτι προορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ποδηγέτησις καὶ ἡ σωτηρία ὅλης τῆς κοινωνίας· ὡς σύνολον καὶ κάθε ἀνθρώπου ἰδιαιτέρως, συγκρίνομεν δὲ τὴν σημερινὴν ἀδυναμίαν τῆς νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν ὑψηλὸν τῆς προορισμὸν, μᾶς καταλαμβάνει τοιαύτη ἀπογοήτευσις, τοιαύτη ζάλη ὥστε θεωρῶμεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐγγὺς τοῦ τέλους.

Τὰ συμπτώματα καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς βαρὺτατης νοσοῦσης Ἐκκλησίας (ὁμιλῶμεν πάντοτε περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας) εἶναι πολυπλοκά καὶ δυνάμεθα νὰ φέρωμεν πλείστα ὅσα παραδείγματα, περιοριζόμεθα ὅμως εἰς τὸ πλέον δυνήτορον· εἰς τὴν διάσπασιν ἢ ὁποία συνετελέσθη μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικοῦ καλενδαρίου.

Τὰ γεγονότα εἶναι γνωστά. Καὶ μολονότι ὅλοι τὰ γνωρίζομεν μὲ τὴν τελευταίαν τὸν λειτουργίαν, ἐν τούτοις δὲν εἶναι ὅλγοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι παρεμνηνεύουν ὀλοσχερῶς τὸ νόημα καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ ζητήματος.

Καὶ πρῶτον εἶναι ἡ νέα Ἐκκλησία. Αὕτη ἐκπροθέσεως καὶ ὑστεροβουλίας μειώνει τόσον τὸ ζήτημα ὥστε φθάνει εἰς τὸν θεωρητικὸν μηδενισμόν του, εἰς τὴν στήρῃσιν τῆς τῆς σοβιετικῆς. Βεβαίως τὸ πόσον προσποιητὸν εἶναι τὸ ὕψος τῶν καινοτόμων ἡγετῶν τὸ δεικνύουν τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνουν ἐναντίον τῶν παλαιομερολογιτῶν καὶ τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι αὐτοὶ γνωρίζουν πόσον μεγάλο εἶναι τὸ ζήτημα, τὸ καταποντίζον ὅμως εἰς τὴν θάλασσαν τῆς σιωπῆς τῶν.

Ἐπειτα μία ἄλλη παρεξήγησις ὑπάρχει ἀπὸ ὀλίγους ἰδιούσας, οἵτινες ἐννοοῦν νὰ παραγνωρίζουν τὸ οὐσιαστικὸν μέρος, καὶ νὰ θεωροῦν τὸ ζήτημα ὀριστικῶς λελυμένον δηλαδὴ χωρὶς νὰ ἐπιδέχεται ἀναθεώρησιν, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἢ ὁποία κάποτε θὰ ἐπιληφθῇ καὶ ἐμπνευσμένως θὰ λύσῃ τοῦτο.

Οἱ τελευτᾶ αἰὶοι πράττουν τὸ ἀμάρτημα νὰ ἀθετοῦν τὸ κανονικὸν (Συνδικὸν) δίκαιον, τὴν ἰστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀφθονα παραδείγματα τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησίας τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν Συνόδων.

Τοιοιτοτρόπως τὸ ἑορτολογικὸν ζήτημα εἶναι τηλιγμένον εἰς τὴν ἀγλὺν σκοπὶμὸν καὶ ἀσκόπων παρεξήγησεων, αἵτινες ὅμως μὲ τὴν σειράν των ἐπιφέρουν εἰς τὸ σύνολον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ οργανισμοῦ ἕνα φοβερὸν τραῦμα.

Τὸ τραῦμα νὰ εὐρίσκειται σήμερον ἡ ἐκκλησία διεσπασμένη εἰς δύο ἢ ὁποῖα ποτὲ δὲν μερίζεται καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἄρμονον τοῦ Χριστοῦ Χιτῶνα.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ὑψηλὸν σωτηριῶδες ἔργον τῆς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν συνταράσσεται ἀπὸ ἐνδοεκκλησιαστικὰς διαφορὰς; Πῶς νὰ ἐπιβάλλῃ μὲ τὴν παρουσίαν τῆς καὶ τὸν λόγον τῆς τὴν ἐνότητα τῆς κοινωνίας ὅταν ἡ ἰδίᾳ εὐρίσκειται εἰς ἐσωτερικὸν διαλυτικὸν στάδιον; Φεῦ! Αὕτη εἶναι ἡ πραγματικότης ὅσο καὶ ἂν ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀγνοοῦν οἱ ἡγέται τῆς καινοτομίας. Ἡ Ἐκκλησία

δαπανᾷ τὰς δυνάμεις τῆς διὰ τὰς πολεμᾷ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καὶ γύρω οἱ ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς θείας ἀποκαλύψεως ὁργιάζουν ἀνενόχλητοι.

Καὶ οἱ πλέον πεπειραμένοι διώκται τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ θὰ ἐννοήσουν κάποια ἡμέραν ὅτι ὁ πόλεμος ποὺ ἡγέρθη ἐναντίον μας ἐστοίχισε ἀνυπολόγιστους ζημίας εἰς τὸ σύνολον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς Παλαιᾶς Ἐκκλησίας εἶναι ἕνα ζήτημα ὃ ὁποῖον πάντοτε παραμένει ἀνοικτό.

Καὶ δὲν πρόκειται νὰ παύσῃ ὑφιστάμενον παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀποστάται θὰ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς παλαιᾶς ἀδαιρέτου καὶ ἐνιαίας Ὁρθοδόξου.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πιστεύομεν ὅτι πολλὰ θὰ συμβῶσιν. Καταπείσεις, ψυχολογικοὶ καταναγκασμοί, δελεαστικαὶ προτάσεις, βία καὶ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν οἱ ἰσχυροὶ Βεβαίως τὸ ἀποτέλεσμα θὰ κριθῇ ἀνεξαρτήτως τῶν μέσων καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ νικῇ ἡ εὐσεβὴς ἐπιμονὴ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου.

Τοιοιτοτρόπως εἰς ἡμᾶς σήμερον ἐπιφυλάσσεται μία ὁδὸν ἴσως καὶ μακροχρονία περίοδος δοκιμασίας καὶ ψυχικῶν βασάνων.

Καὶ δὲν θὰ εἴμεθα ρεαλισταὶ ἐὰν δὲν ἀναμετρίσωμεν προκαταβολικῶς τὰς δυνάμεις μας, καὶ τὴν ψυχικὴν μας ἀντοχὴν διὰ τὰς ἰδωμεν ἐὰν εἴμεθα ἐπαρκεῖς εἰς ἐφόδια διὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ πρόκειται νὰ ριφθῶμεν.

Πρέπει νὰ γνωρίζομεν ὅτι ἡ λύσις τοποθετεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ χρόνου καὶ ὄχι εἰς τὸ ἐγγύτατον μέλλον ὅπως ἀστόχως μερικοὶ ἀδελφοὶ θεωροῦν.

Δὲν εἶναι λύσις ἡ τυπικὴ ἐλευθερία ἢ παρεχόμενη μὲ μίαν ὑπουργικὴν ὑπογραφήν· λύσις εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἢ ἀποκατάστασις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κορμοῦ ἀπὸ τὰ νοσηρὰ κύτταρα. ἡ ἀνύψωσις τῆς ἐκκλησίας εἰς πανύψηλα πεδία καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Τοῦτο δὲ εἶναι ἔργον τεραστίων δυνάμεων, ἀκαβλήτων προσπάθειων, ἀγώνων, θυσιῶν, καὶ πρὸ πάντων πίσις εἰς τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας.

Ἴδου λοιπὸν ποὺ βαδίζομεν. Ὁ δρόμος εἶναι τραχὺς καὶ ἡ ἀποστολὴ εἶναι ἱερὰ. Ὅσον δὲ ἱερωτέρα εἶναι μία ἀποστολὴ τόσον δυσκολωτέρα ἡ ἐκτέλεσις.

Ὁ Ἀγὼν μας θέλει ποιότητα ἀνθρώπων καὶ ὄχι ποσότητα.

Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅλοι, τὴν εὐθύνην ποὺ ἐπιφορμίζομεθα ὅταν προσχωρῶμεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ὁρθοδόξου. Πρέπει νὰ ἀφιερωνθῶμεν μὲ αὐταπάρνησιν μὲ ὁλόψυχον αὐτοθυσίαν εἰς τὸν σκοπὸν ποὺ προτάσσεται ἔμπρὸς μας.

Εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν μεγάλων Καπαδοκῶν, καὶ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ γνησίου Πνεύματος τῶν Πατέρων.

Ἡ ἀνάγκη εἶναι ἐπιτακτικὴ, ὁ κόσμος ὁλόκληρος καταποντίζεται εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀμαρτίας.

Ἄλλο φῶς, ἄλλη σωτηρία ἀπὸ τὸν Χριστὸν δὲν ὑπάρχει.

Πρέπει νὰ γίνωμεν ἡμεῖς τὰ θεμέλια τῆς νέας

ἐποχῆς.

Προκαταβολικῶς ὅμως πρέπει νὰ ἐλέγξωμεν, τὸν ἑαυτὸν μας ἐὰν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ τεράστιον αὐτὸ ἱεραποστολικὸν βῆρος. Πρέπει νὰ εἰ-
μεθα βέβαιοι διὰ τὴν ἀντοχήν μας, διὰ τὴν πίστιν
μας, διὰ τὴν ἀγάπην μας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν
Ἐκκλησίαν του, καὶ κατόπιν νὰ ἀναλάβωμεν αὐτὴν
τὴν ὑπόσχεσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὅσον δι' ἐκείνους οἵτινες τυχαίως εὐρέθησαν
μεθ' ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, πρέπει συντό-
μως νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὰς γραμμάς μας.
Ἀφerte τοὺς νεκροὺς. Ἡμεῖς θέλωμεν καθαρότη-
τα καρδίας, ὑψηλὸν χριστιανικὸν φρόνημα καὶ ἰσο-
βιον ἀφιέρωσιν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ ἁγῶνος.

Ἡ σημερινὴ καιρὴ εἶναι κρίσιμος. Ἀπὸ τὴν ἐ-
πιτυχίαν μας θὰ ἐξαρτηθῶσι αἱ ὑπάρξεις πολλῶν
πραγμάτων.

Εἴτε τὸ ἐπιθυμῶμεν εἴτε ὄχι, ἡμεῖς σήμερον
γινόμεθα φορεῖς τῶν ἐλπίδων τῆς σωτηρίας, καὶ
τῆς Χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ἀγῶ-
νος θὰ ἐπιρροάσουν ὅλην τὴν κοινωνίαν καὶ ὅλην
τὴν ζῶν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ βαδίζομεν.

ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΥΣΤΗΣΑΤΕ ΙΕΡΟΞΕΤΑΣΤΗΡΙΑ

3. «Τὸ μὴ λυθὲν εἰσέτι ὀριστικῶς παλαιοημερολο-
γητικὸν ζήτημα, ἐξ ἄλλων ἀπαιτεῖ σύντονον ἐπίσης καὶ
ἐντατικὴν προσπάθειαν, καὶ δὴ καὶ τὴν ἐπέκτασιν αὐ-
τῆς καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀπὸ μέρους τῶν ἐκαστα-
χοῦ Σεβ. Μητροπολιτῶν, διότι χαλάρωσις τῆς ἐπαγρυ-
πνήσεως καὶ τῆς ὁλῆς σχετικῆς προσπαθείας δύναται
νὰ δημιουργήσῃ ἐπιζημίους ἐνοχλήσεις, ὅχι μόνον εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔθνος ὁλόκληρον».

(«Ἐκκλησία» 1-11 51)

Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐξεφώνησε ἐνώπιον τῆς
συγκληθείσης Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Προκαθήμενος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸ παλαιο-
ημερολογητικὸν ζήτημα.—Οἱ λόγοι αὗτοι καὶ
τὴν φαιδρότητα μᾶς προκαλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἀγανάκτησιν μας.

Δὲν ἐλύθη λοιπὸν τὸ παλαιοημερολογητικὸν
ζήτημα! Δηλαδή δὲν εἰσηλθον διὰ τῆς βίας εἰς
τὰ ἱεροπρεπῆ κρατητήρια τοῦ «Μακαριωτάτου»
οἱ ἰσχυρογνώμονες παλαιοημερολογίται! Δὲν
ἡλαττώθησαν τὰ φιλελευθερά πλήθη τῶν Ὀρ-
θοδόξων, παρ' ὅλας τὰς πιέσεις καὶ τοὺς διστα-
γμοὺς! Δὲν ἐπλούτισε ὁ «μπεζαχτάς» τῆς Ἀρ-
χιεπισκοπῆς ἀπὸ τὰς εἰσφορὰς τῶν μετανοημέ-
νων παλαιοημερολογιτῶν! Δὲν κατέκλυσαν τὰς
ὁδοὺς τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ ποταμοῖ ἐρυθρῶν
αἱμάτων, ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν παλαιοημερολογι-
τῶν! Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν συνέβησαν ὅλα αὐτὰ
«μικροχόλως, διαμαρτύρεται ὁ φερώνυμος τοῦ
πρασινοτάτου Ἀγίου Τριμουθοῦντος, ὅτι δὲν ἐλύθη
εἰσέτι ὀριστικῶς τὸ παλαιοημερολογητικόν.

Καὶ τώρα διερωτᾶται ἡ ἀνήσυχος διάνοια
τοῦ «Μακαριωτάτου» ποῖα μέτρα νὰ ἐφαρμόσῃ
διὰ τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τῶν φιλελευθέρων
ψυχῶν. Ἐπικαλεῖται τὰς συμβουλὰς τῶν «Σε-
βασμιωτάτων» συναβέλφων του, ἀφοῦ προη-

γουμένως ἀναφέρει μὲ σαδιστικὴν ἱκανοποίη-
σιν τοὺς ἄθλους του. Τοὺς λέει λοιπὸν εἰς ἱερο-
πρεπὲς ὅφος: «Τὸν ἕνα τὸν ἐξεμπερδέσαμε! Τὸν
ἄλλον θὰ τὸν πεθάνουμε καὶ ψηλὰ στὸ βράχο
τῆς Μυτιλήνης! Ἐναν ἄπ' αὐτοὺς ποὺ πέ-
θανε, τὸν Πειτάξαμε πεθαμένο ἀπὸ τὴν Ἐκ-
κλησίαν του. ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι παραμένουν
ἀγονάτιστοι. Τί νὰ τοὺς κάνουμε;» Καὶ οἱ Σε-
βασμιώτατοι προσπαθοῦν νὰ ἐξεύρουν λύσεις
διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἀφέντη τους.

Διὰ νὰ σᾶς διευκολύνωμεν, ἡμεῖς τὰ θύμα-
τά σας «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ», σᾶς δίδομεν μίαν
σύστασιν, διὰ νὰ ὁλοκληρώσετε τὸν θρίαμβον
σας. Συστήσατε καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν
Ἱεροξεταστήρια! Ὁ Ἐπίσκοπος ἐκάστης πό-
λεως πρόεδρος τοῦ Ἱεροδικείου καὶ οἱ κληρικοὶ
τοῦ δήμοι. Τοποθετήσατε εἰς τὰ αὐλὰς τῶν ἐ-
πισκοπῶν σκλαβιόμους καὶ πελωρίας ἐσχάρας
πυρῶν. Ανατρέξατε εἰς τὰ βιβλία τοῦ μεσαιῶνος
διὰ νὰ πλουτίσῃτε τὴν Ἱεροξεταστικὴν σας πεῖ-
ραν, ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς ἐγκληματικῆς δια-
νοίας τοῦ Λοῦδλα! Καὶ ἀρχήσατε τὸ ἔργον σας.
Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἐκάστης Κυριακῆς, περὶ ἀ-
γάπης καὶ ἐλευθερίας τοῦ θρησκευτικοῦ φρονή-
ματος, καταλάβετε τὴν θέσιν τοῦ Ἱεροξετα-
στοῦ. Θὰ ἔχετε πλουσίαν ἐργασίαν! Καθ' ὁ-
μάδας θὰ παρελαύνουν τὰ θύματά σας καὶ ἐ-
κατόμβαι νεκρῶν θὰ σχηματίσουν ὑψώματα,
ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ στήσῃτε, ὡς σημεῖον θρι-
άμβου τὰς ποιμαντορικὰς σας ράβδους!

Διατὶ λοιπὸν ἀργοπορεῖτε νὰ ἐκτελέσετε
τὸ καθήκον σας; Τὸ καθήκον, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει
ἡ ἰδιότης σας, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ
τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας Ἰησοῦ.

Νὰ εἰσθε ὅμως βέβαιοι, ὅτι τὴν ἐπιόδωσαν
τοῦ θριάμβου σας, θὰ διαμαρτύρεσθε καὶ πάλιν
«διὰ τὸ μὴ λυθὲν εἰσέτι παλαιοημερολογητικὸν
ζήτημα»...

Καὶ τοῦτο διότι θὰ πρέπη νὰ πληροφορηθῇ-
τε, ὅτι Ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδή-
σεως δὲν δεσμεύεται μὲ τίποτε. Θὰ θρηνησώ-
μεν διὰ τὰς ἀπώλειας, θὰ κλαύσωμεν διὰ
τοὺς νεκροὺς μας, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα εἰς τὴν θέσιν
νὰ ἐπιβιώσωμεν διὰ τῆς ἐπιμονῆς μας καὶ τῆς
θελήσεως, τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλευθε-
ρίαν ἀγῶνος, ὥστε τετραυματισμένοι, νὰ ἐορ-
τάσωμεν τὴν Νίκην τῆς ἐλευθερίας τῆς θρη-
σκευτικῆς συνειδήσεως, ὅποτεδήποτε συμβῇ.

Ἀλλάξατε λοιπὸν τακτικὴν, Σεβασθήτε τὰς
δημοκρατικὰς παραδόσεις τῆς Χριστιανικῆς
Ἐκκλησίας καὶ ἐπισπεύσατε τὴν σύγκλησιν
τῆς ἀναμενομένης Συνόδου διὰ τὴν ἐπίλυσιν
ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημά-
των.

Ἄλλως μόνον ὡς νικηθέντας δημίους καὶ
Ἱεροξεταστὰς θὰ σᾶς ἀναγράψῃ ἡ Ἱστορία.

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτε-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Κα-
ραμήτην Χαλκοκονδύλη 7, Ἀθήναις.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑΡΟΠΗ - ΚΑΒΑΛΛΑ

Ἡ περίοδος ποὺ διερχόμεθα, ὡς μία περίοδος σκοτεινὴ καὶ ἐφιαλτικὴ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἔχει προκαλέσει τὴν δημιουργίαν ἐνὸς εἶδους ἐλεγειακῆς χριστιανικῆς φιλολογίας.

Ἐντεχνοὶ στίχοι εἰς πεζὸν καὶ εἰς ρυθμικὸν λόγον, ἔρχονται καθημερινῶς εἰς τὰ γραφεῖα μας, πάντοτε ὁμῶς ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι καὶ τοῦτο μία ἔνδειξις, ὅτι ὑπάρχουν ἀναρίθμηται Χριστιανικαὶ ψυχαὶ αἰτίνες συμπάσχουν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν ὁλόκληρον καὶ συνοδεύουν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν συμφορὰν, καὶ εἰς τὸν Γολγοθὰν καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν.

Κατωτέρω δίδομεν ὀλίγους στίχους σταλέντα ἀπὸ μίαν ἀγνωστον Χριστιανὴν, τῆς Θεσσαλονίκης.

Ποῦ εἶναι οἱ Πατέρες μας;

ἀλήθεια ἐξορία!

Ποιὸς νὰ μᾶς τῶλεγε αὐτό;

Μὴν εἶναι φαντασία;

Μὰ ὄχι εἶν' ἀληθινά!

οἱ φυλακὲς γεμίσαν,

τὰ μοναστήρια χάθηκαν,

τὰ πάντα γκρεμιστήκαν!

Μάκάριοι γέροντες ἐσεῖς!!!

καὶ τρισμάκαριοι νᾶσθαι

τοῦ μαρτυρίου θάνατο

καθόλου δὲν φοβάσθε!

* Ἀλύγιστα κι' ἀκούραστα

βαρὺ σταυρὸ κρατᾶτε,

στοὺς ὤμους σας δὲν νοιώθετε

τὸ βάρος ποὺ βαστάτε!

Καὶ σὲ Δεσμώτα Ἅγιε

Χρυσόστομε ποθοῦμε,

Δεόμεθα στὴν Παναγιά

γρήγορα νὰ σὲ ἴδοῦμε.

Μὴ θλίβεσαι λοιπὸν ἐοῦ,

καὶ μεῖς θ' ἀγωνισθοῦμε,

μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμι

ἐμεῖς θ' ἀνδρειωθοῦμε.

Λοιπὸν ἀδελφια Ὁθόδοξοι

μὴν ἀνυπομονῆτε,

γοργὰ—γοργὰ νὰ ξεύρετε

τὸ θαῦμα θὰ τὸ ἴδητε.

Οἱ Ἐκκλησιεῖς θ' ἀνοίξουνε,

καμπάνες θὰ κτυποῦνε,

κι' οἱ Χριστιανοὶ θὰ τρέξουνε

γιὰ νὰ προσευχηθοῦνε.

Α. Π.

Ὁρθόδοξος Χριστιανὴ

ΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙ

Τὸ Α.Σ. ἐπεδίωξε ἐπαφὴν μὲ διαφόρους Κυβερνητικοὺς παράγοντας, παρ' ὧν καὶ ἠξίωσε τὴν ἀμεσοῦν ἀρσιν τῶν βαρβάρων καὶ ἀντισυνταγματικῶν μέτρων. Τὸ Α.Σ. εὗρε κατανοήσιμ, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐλπίξῃ εἰς σοβαρὰς ἐνέργειας. Τὴν ἐνέργειαν τοῦ Κέντρου θὰ πρέπη νὰ ἐπισχύρουν τὰ Παραρτήματα, ἐκτελοῦντες τὴν διαβιβασθεῖσαν εἰς αὐτὰ ἐγκύκλιον.

Ὅσο κανεῖς προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, τόσο αἰσθάνεται ἰσχυρότερα τὰ ἐθνικὰ σκιρτήματα στὴν ψυχὴ του. Τὰ μαρτυρικὰ χωριά τῆς Μακεδονίας, δοκίμασαν πολλές φορές τὴν βαρβαρότητα τῶν διαφόρων ἐπιδρομέων, ἀλλὰ καὶ πολλές φορές ἀπέδειξαν τὸ Ἐθνικὸ τους μεγαλεῖον.

Στὰ χωριά αὐτὰ καὶ στὶς πόλεις θάλλουν Παραρτήματά μας, μὲ πλουσία δρᾶσι καὶ ἐργασία. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει τὸ Παράρτημα Μεσωρόπης. Αὐτὸς ποὺ ταξιδεύει ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην γιὰ τὴν Κεβάλλαν, νοιώθει μεγάλη ἀνακούφισι ἀναπαυόμενος γιὰ λίγο στὸ δροσόλουστο αὐτὸ χωριὸ τοῦ παγγαίου. Τὰ πλατάνια του καὶ οἱ δροσιές του καὶ ἡ ὡμορφιά τῆς φύσεως ἐν γένει, ἔχουν ἐπιδράσει σημαντικὰ ἐπὶ τῶν κατοίκων. Οἱ κάτοικοι οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοὶ μας, διακρίνονται γιὰ τὴν εὐγένειά τους τὴν καλωσύνη τους, μὰ πρὸ παντός γιὰ τὸ ἀκαταγώνιστο ζῆλο τους. Ὅλο τὸ χωριὸ σχεδὸν ἀνήκει στὴν κίνησί μας καὶ εἶναι γνωστοὶ οἱ ἄγῳνες του γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀξίζει στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ παραθέσουμε ἓνα περιστατικόν, ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Βουλγαρικῆς κατοχῆς ποὺ χαρακτηρίζει ὄχι μονάχα τὸ φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς Μεσωρόπης, μὰ καὶ τῆς κινήσεώς μας ἐν γένει.

Ἦταν ἡ Βουλγαρικὴ κατοχὴ στὴν ἀκμὴ της. Οἱ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς παρέλυσαν μὲ τὴν τρομοκρατίαν τοὺς κάθε ἴχνη Ἐθνικῆς ζωῆς. Κάθε ἐκδήλωσις πατριωτικοῦ παλμοῦ, ἐπατάσσετο μὲ τὸν πλέον σκληρότερον τρόπον. Ἐνα μέσον ποὺ χρησιμοποίησαν ἦταν καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐξουσία. Ὑπεχρεώθησαν ὅλαι αἱ ἐνορίαι τῆς περιοχῆς νὰ μνημονεύσουν τὸν Βούλγαρο Ἐξάρχο καὶ νὰ δεχθοῦν τὸ συλλεῖτουργό του. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ περ φημο Βουλγαρικὸ σχίσμα.

Ἀπὸ τὸ παράρτημα τοῦ Παγγαίου ζήτησαν ἀμεσώτερα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν λόγῳ τοῦ κοινοῦ ἡμερολογιακοῦ καθεστώτος.

Κάθε ἓνας θὰ ὑπετάσσετο στὴν αὐταρχικὴ αὐτὴ ἀξίωσι τοῦ ἐπιδρομέως, Μόνο τὸ παράρτημα Παγγαίου (Μεσωρόπης) ἀντετάχθη ἡρώτικως! Οὔτε ἐπικοινωνία ἐδέχθη, οὔτε συλλεῖτουργο, οὔτε μνημόνευσ Ἐξάρχου. Δὲν ἠνέχθη ἡ Ἐθνικὴ τους φιλοτιμία καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκρίβεια τὴν αὐθαίρετη αὐτὴ ἀξίωσι. Προτίμησαν χίλιες φορές τὸν θάνατον καὶ τὰ βασανιστήρια καὶ μάλιστα ἀπὸ χέρια Βουλγαρικά, παρὰ νὰ προδώσουν τὴν ἀγάπην τους στὴν σκλαβωμένην μας Πατρίδα.

Γιὰ τὴν ἡρωικὴ αὐτὴ πράξι τῶν Μεσωροπῶν ὑπάρχει εἰδικὴ ἐκθεσις τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως. Θὰ ἀξίζε τὴν ἐκθεσὶ αὐτὴ νὰ τὴν διαβάσουν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν» καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς κ. Σκρέκας, γιὰ νὰ δοῦν (ἐάν θέλουν νὰ δοῦν) ὅτι οἱ Παλαισημερολογίται, ἔχοντες βαθυτάτην ἐπίγνωσιν τῆς

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

Εἰς τὸν Πειραιᾶ συνελήφθη ὁ γέρον Ἱερομόναχος Ἀρτέμιος Νοδάρκης, ἡλικίας 85 ἐτῶν καὶ ἀφοῦ ἐπρατήθη ἐπὶ πενθήμερον εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν Πειραιῶς νοσηλεύεται ἤδη, ὅπῃ αὐστηρὰ ἀπομονώσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, Σαπόρτα, λόγῳ τῶν ταλαιπωριῶν.

Δὲν ἀναμένομεν στοργὴν ἐκ μέρους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων τῆς Ἑλλάδος, διότι αὐτοὶ εὔχονται καὶ ἐπιζητοῦν τὴν πλέον τυραννικὴν ἐξόντωσιν μας.

Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἡ ἐπίσημος Κυβέρνησις τῆς Πατρίδος μας, νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἀσυνδοσίαν αὐτῆς τῶν «Παπάδων» τῶν Ἀθηνῶν εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ζωῆς φιλονόμων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἀλλοίμονον ἐὰν καὶ ἡ παρούσα Κυβέρνησις συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν Πιλάτων, ποὺ ἀνέλαβε ἡ προκάτοχος Κυβέρνησις.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἡ «Ἐκκλησία» ὅπως γράφωμεν καὶ εἰς ἄλλην σελίδα, ἐτοιμάζει νῦν ἐπίθεσιν ἐναντίον μας. Δὲν τὴν φοβούμεθα. Ἐλπίζομεν μόνον ἡ Νέα Κυβέρνησις νὰ μὴ φελήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν Πιλάτων, ποὺ ἐξήλευσαν οἱ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων δίδωται τῆς Θεοσυνετικῆς Ἑλευθερίας.

Ἐπὶ τέλους ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ βλέπῃ μόνον πολίτας, τῶν ὁποίων τὰ δικαιώματα (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Θεοσυνετικὴν Ἑλευθερίαν) καλεῖται νὰ περιφρουρήσῃ, ἀπὸ οἰανδήποτε ἀπειλῇ, ὅπουδήποτε καὶ ἂν προέρχεται.

ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ἀπέραντος ὁ ζῆλος δι' ἔργα ἀγάπης τῆς «Κρατούσης Ἐκκλησίας!» Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸ ἀποδείξωμεν; Σὰς ἀναμέρομεν προχείρως τρία γεγονότα:

1) Ὁ ἱερεὺς, ὅστις ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ καταληφθὲν Ἰδρυμα τῆς Γεηγοροσύνης (Καὶ δάρι) εἶχεν τὴν ἐμπνευσιν νὰ προτείνῃ νὰ διοργανωθῇ εἰς τὸ καθ' ὅλα ἔτοιμον Ἰδρυμα τοῦ Ἀποστόλου Χριστοδούλου, Ὁργανοτροφεῖον διὰ τὴν περίθαλψιν παιδιῶν, ἐκτελεσθέντων ἱερέων Ἐπειδὴ ὅμως τοιαῦτα ἐμπνεύσεις δὲν εἶναι νοηταὶ ἀπὸ τοῦς ἐγκεφάλους τῶν «Ἀγίων» τῆς οδοῦ Ἀρ. Φιλοθέης, δι' αὐτὸ ὁ ἱερεὺς με-

ἰδιότητός των ὡς Ἑλλήνων καὶ καυχόμενοι δι' αὐτό, εἶναι ἰσχυρὸς πρόμαχος καὶ ἐναντίον τοῦ Σλαβικοῦ κινδύνου. Ἀλλὰ ποῦ μάτια νὰ ἴδωσιν!..

Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα στὴν Καβάλλα. Ἐξαιρετικὸ παράρτημα μὲ ἀξιόλογα στελέχη. Σ' ἓνα τοπικὸ Συνέδριον γνώρισα ἀξιόμαχα στοιχεῖα τοῦ Παραρτήματός μας. Τὸν πρόεδρον Στ. Νικολαΐδη, τοὺς συμβούλους Στεφανίδη, Ἀχ. Δημητριάδη, Σάββα Κοσμίδη, τοὺς ἀδελφοὺς Καρατσουμπάνη ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἄλλους πολλοὺς. Ὁ ζῆλος τους καὶ ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ἐγγύησι γιὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγώνος. Εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν ἱερὸν Ναὸ, τὸν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, Ἐπιτυχῆς ἐμπνευσις τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ γνωριμία τῶν ἀδελφῶν τῆς Καβάλλας, Μεσσηνίας Β. Φλώρου καὶ Θάσου κ. Κανάργια μ' ἐνθουσίασε. Εἶναι μαχηταὶ ἀκατανίκητοι καὶ φορεῖς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μεγαλείου στὰ ἀκρότατα αὐτὰ σημεῖα τῆς Πατρίδος μας.

Δὲν ὕστερον σὲ ζῆλον καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Δράμας. Ἀλλὰ γι' αὐτοὺς στὸ ἐπόμενο.

τετέθη πολλὴ μακρὰν τοῦ Κέντρου διὰ τὰ μὴ ἀποτολμᾷ τοιαῦτα σχέδια ἀγάπης!

2) Εἰς τὸ Καβούρι Ἀττικῆς εἶχον διοργανωθῇ κα-νασκηρώσεις γιὰ τὸ ἐργαζόμενον παιδί. Ἡ κοινωτικὴ σκοπιμότης τῶν κατασκηνώσεων αὐτῶν γιὰ τὸ ἐργαζόμενον παιδί εἶναι προφανεστάτη εἰς ὅλους, ἐντὸς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνος Οὗτος παρ' ὅλας σχετικὰς εἰσηγήσεις ἀλλὰ καὶ ἐπικλήσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἡμετέρων νὰ ἀφεθῇ ἡ περιοχὴ χάριν τοῦ ἐργαζόμενου παιδιοῦ, ἤξιωσε τὴν ἀπόδοσιν τῶν οἰκοπέδων, διότι αὐτὰ τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ ὄχι τὰ ἐργαζόμενα νεῖα!

3) Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ χήρα τῆς δουλίας τὰ στοιχεῖα κατέχοντες ἔχονσα τέσσαρα ὄρφανὰ ἀπὸ ἡλικίας 4 ἐτῶν ἕως 14 ἀγωνίζονται ἀπὸ ἑαυτοὺς καὶ πλέον νὰ εἰσαγάγῃ εἰς ὄρφανοτροφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τουλάχιστον ἐν ἑξ αὐτῶν. Ματαίως ὅμως, διότι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὰ κατασχέτη ὄρφανοτροφεῖα, καρποὺς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ ὄχι τὰ περιθάλπη ὄρφανᾶ. Τὴν ἐνδιαφέρουν αἱ περιουσίαι καὶ ὄχι τὰ ὄρφανᾶ.

ΕΞ ΟΝΥΧΟΣ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλο πρέπει νὰ ἐκφράσωμεν δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὰς εὐχαριστίας μας καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μας διὰ τὴν ζωτικότητα τῶν δυνάμεων, ποὺ κορπύει ὁ ἀγὼν μας. Τοῦτο εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἀλλὰ ἐφάνη κατ' αὐτὰς καὶ μὲ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ νέου βιβλίου τοῦ ἐξορίστου μας ἡγέτου.

Τὸ βιβλίον ἐξηπλώθη ἀνὰ τὴν χώραν μὲ ἀστραγματῆ-αν ταχύτητα, ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν θέρη-μην τῶν ἀδελφῶν.

Πρέπει δὲ νὰ κατανοήσωμεν δὲ τὴν σημασίαν τοῦ πράγματος ἀναλογιζόμενοι τὰς περιστάσεις στιγμῆς, καὶ τὴν ἀνάγκην ἀντιπαραθέσεως δυνάμεων.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν τὴν ἐξάντλησιν καὶ τοῦ τελευταίου βιβλίου. Θὰ εἶναι τοῦτο μίαν νίκη. Νίκη ἡ ὁποία θὰ ἀνείκη εἰς ἡμᾶς ὅλους καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

ΦΘΑΝΕΙ ΠΙΑ

Ἡ μανία τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ νῦν νὰ εἶχε κεραιθῇ μὲ ὅσα συνέβησαν ἕως σήμερον εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ μας κλήρου καὶ λαοῦ.

Τὸ βάθος ὅμως τῆς κακίας των δὲν ἔχει ὅρια. Οὕτω μᾶς καταγγέλλεται ὅτι διὰ δευτέραν φορὰν συνελήφθη ἐκκατολήθη καὶ ἔξορίσθη ὁ μοναχὸς Ἀγαθάγγελος ἐκ Καλαμῶν, ἕνας ἀπόστολος ἀγνός καὶ τίμιος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὸν ἔβρον ἕως τὸ ταῖναρον καὶ τὴν Κρήτην βοᾶν διὰ τὸ νέον αὐτὸ ἀνοσιούργημα.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἀναγγεῖλαμε τὰ ἡμερολόγια τοῦ 1951 νὰ ἐκδοθῶν εἰς περιορισμένον ἀριθμόν,

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὠρίσθησαν

Τοίχου: δέχρωμα μὲ ρητὰ εἰς τὴν πρόσοφιν, ὡς τὰ τοῦ 1951 Δρχ. 7.000 ἕκαστον.

Ἡμερολόγια τσέπης: 2.000,

Χαρτόνια Ἡμερολογίων: Δρχ. 2.000

Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀδελφῶν θὰ προβῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἐγκολπίου Ἡμερολογίου ἡ τιμὴ του ὠρίσθη εἰς δραχ. 10.0 0

Παρακαλοῦμεν, ὅπως δώσετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας προκαταβάλλοντες ταῦτας ἢ πληρώνοντες αὐτάς μετὰ τὴν παραλαβὴν των.

Οὐδέμια ὀπιστολὴ θὰ κάνωμεν ἄνευ παραγγελίας.